

Skutky apoštolské 16, 9-15: Pavel měl v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. Vypluli jsme tedy z Troady a plavili se přímo na ostrov Samothráké a druhého dne do makedonské Neapole. Odtud jsme šli do Filip, které jsou nejvýznamnějším městem té části Makedonie a římskou kolonií. V tomto městě jsme strávili několik dní. V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna; posadili jsme se a mluvili k ženám, které se tam sešly. Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty;“ a my jsme její naléhavé pozvání přijali.

Zjevení 21, 10.22-22,5: Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha. Avšak chrám jsem v něm nespatriil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu. Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů. A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života. A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy. A nebude tam nic prokletého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.

Jan 14, 23-29: Ježíš řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachová má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otcí; neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili.“

Výhled k nebeskému životu

Pavlovi jde na prvním místě o zvěstování o Ježíši Kristu. Jako zbožný člověk a Žid chce jít za svými soukmenovci do synagogy, ale místo synagogy našel skupinu žen. Šel k Židům do synagogy, ale místo toho mluvil k pohanským ženám. A jedna z nich na Pavlovo zvěstování odpověděla úžasně: zatoužila po křtu a jako výraz vděku pozvala Pavla a jeho společníka Silase do svého domu, jako své hosty. Ve Filipech tak vznikla křesťanská obec, první na evropském kontinentu a Pavel tu byl již kolem r. 50. Tahle událost byla začátkem vzniku církve (náboženské obce ve Filipech). Filipská obec měla s Pavlem velmi vřelý vztah, finančně ho podporovala a nejen jeho, ale přispěla sbírkou např. křesťanům v Jeruzalémě. Mezi apoštolem a filipskou církevní obcí byl zřejmý vzájemný vztah blízkosti (lásky), pochopení a vzájemné pomoci. Ten přetrvával, i když byl Pavel obci vzdálen. NO Michle má pro mě stejný význam a jsem Vám za to vděčná.

Včera se sešlo diecézní shromáždění na Vinohradech. Proběhlo v dobré, přátelské atmosféře. Dva bratři při bohoslužbě přijali jáhenské pověření ke službě. Poprvé jsme slyšeli, že propad členů se

zastavil. I finančně se podařilo doplnit zbývající částku na platy duchovních, mnoho far a sborů bylo opraveno a dále se opravuje. Přesto cesta, která je před církví, není snadná.

Jak moc se můžeme z dnešních slov posílit. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Učme se zachovávat Ježíšovo slovo, tak potvrdíme, že Ježíše milujeme. Máme před očima svaté město Jeruzalém, ve kterém již není chrám. Neznamená to, že se nemáme o náš sbor v Michli pečlivě starat, ale máme se upnout k tomu, že Pán Bůh společně s Ježíšem nám připravili dokonalý příbytek v nebesích. Bude to místo podobné ráji, ale nebude tam už ani had, ten prokletý. Všichni, kdo tam přijdou, budou hledět na Boží tvář a Beránkovu.

Zachovávat Boží slovo, hledat Boží vůli, spoléhat na Boha, rozmlouvat s Pánem Ježíšem, děkovat a chválit Boha Otce, to přináší prožívání chvil, kdy Pán Bůh je mezi námi (učinil si u nás příbytek). Pak místo obav a někdy velkého strachu z toho, co bude, nás prostoupí Boží pokoj. Ježíš odešel z pozemského života, aby šel k Otci. Jde stále před námi, nejen cestou utrpení a smrti, ale jde před námi také na cestě do nebeského Jeruzaléma – do života věčného. A nejsme tu sami – Otec nám posílá Utěšitele, Přímluvce, Ducha Kristova. Pevně věřím, že nad obavami, strachem, nejistotami různého druhu převládne a již i převládá radost ze života tady v částečně nebeské „Michli“, v našem malém obcenství jako předobrazu nebeského Jeruzaléma.